

Sygn. akt VI Ka 232/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2023 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – sędzia Robert Bednarczyk

Protokolant Joanna Szmel

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze Urszuli Ziembickiej

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2023r.

sprawy:

1. **W. B.** ur. (...) w L.

s. J. i Z. z domu O.

2. **T. C.** ur. (...) w L.

s. K. i Z. z domu P.

3. **M. L.** ur. (...) w L.

s. R. i K. z domu R.

4. **W. F.** ur. (...) w J.

s. A. i A. z domu T.

5. **D. K. (1)** ur. (...) w B.

s. J. i K. z domu S.

oskarżonych z art. 231 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 21 listopada 2022 r. sygn. akt II K 345/19

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. F. w punkcie 4, 6 oraz 8 i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie 1 części rozstrzygającej eliminuje ustalenie o podrobieniu przez oskarżonego W. B. na opisanym w tymże punkcie mandacie karnym podpisu ukaranego i w to miejsce ustala, że oskarżony rozliczył się w Komendzie Powiatowej Policji w L. z tego mandatu bez podpisu osoby ukaranej i tak opisany czyn kwalifikuje z art. 231 § 1 kk,

- w punkcie 2 części rozstrzygającej eliminuje ustalenie o podrobieniu przez oskarżonego T. C. na opisanych w tymże punkcie mandatach karnych podpisu ukaranych i w to miejsce ustala, że oskarżony rozliczył się w Komendzie Powiatowej Policji w L. z tych mandatów bez podpisów osób ukaranych i tak opisany czyn kwalifikuje z art. 231 § 1 kk,
- w punkcie 3 części rozstrzygającej eliminuje ustalenie o podrobieniu przez oskarżonego M. L. na opisanych w tymże punkcie mandatach karnych podpisu ukaranych i w to miejsce ustala, że oskarżony rozliczył się w Komendzie Powiatowej Policji w L. z tych mandatów bez podpisów osób ukaranych i tak opisany czyn kwalifikuje z art. 231 § 1 kk,
- w punkcie 5 części rozstrzygającej eliminuje ustalenie o podrobieniu przez oskarżonego D. K. (1) na opisanych w tymże punkcie mandatach karnych podpisu ukaranych i w to miejsce ustala, że oskarżony rozliczył się w Komendzie Powiatowej Policji w L. z tych mandatów bez podpisów osób ukaranych i tak opisany czyn kwalifikuje z art. 231 § 1 kk,
- uchyla rozstrzygnięcie, zawarte w punkcie 7 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od oskarżonych W. B., T. C., M. L. i D. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach po 1/5 i wymierza im opłaty w kwotach po 100 zł za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 232/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:			
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 21 listopada 2022r. w sprawie II K 345/19			

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania,	

	jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi				

przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy					

<p>ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>Apapelacja adw. J. Ł. 1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez uznanie przez Sąd Rejonowy, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do uznania, iż W.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

B. oraz M. L. swoim zachowaniem wypełnili znamiona zarzucanych im czynów, podczas gdy prawidłowa i kompleksowa ocena materiału dowodowego, okoliczności sprawy nie pozwalają na takie ustalenia, co w rezultacie winno prowadzić do uniewinnienia W. B. oraz M. L. od zarzucanych im czynów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
2. obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 201 k.p.k. polegającą na oddaleniu wniosku dowodowego o powołanie nowego biegłego z zakresu pisma ręcznego, podczas gdy opinia sporządzona przez biegłego Z. H. jest niepełna i zawiera nieprawidłowości, które nie pozwalają na oparcie na niej decyzji w zakresie	# niezasadny # niezasadny # częściowo zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

sprawstwa
oskarżonych

3. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia
mający wpływ
na jego treść
poprzez uznanie
przez Sąd
Rejonowy, iż
w rzeczonyj
sprawie stopień
społecznej
szkodliwości
czynu należy
ocenić jako
nieznaczny,
podczas gdy
prawidłowa i
kompleksowa
ocena materiału
dowodowego
prowadzi do
uznania, że
społeczna
szkodliwość
popelnionego
przez W. B. oraz
M. L. czynu była
znikoma, co w
rezultacie winno
skutkować
umorzeniem
postępowania

Apapelacja adw.
M. S.

błąbłąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia
poprzez
przyjęcie, iż

to oskarżony miał podrobić podpisy osób ukaranych, za wykroczenia na wystawionych mandatach, w sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego, a w szczególności z opinii grafologicznej nie wynika, aby te podpisy zostały złożone przez D. K. (1).

Apapelacja r. pr.
M. D.

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego

je treść poprzez niezasadne przyjęcie, że okoliczności niniejszej sprawy dają podstawę do twierdzeń, iż zarówno T. C. jak i W. F. podrobili na mandatach podpisy, co skutkowało, że zarzucono im popełnienie przestępstwa z art. 231 k.k. i 270 k.k., podczas gdy właściwa zgodna

z art. 7 k.p.k.
interpretacja
materiału
dowodowego
zgromadzonego
w toku całego
postępowania, w
szczególności
zeznania
świadców,
przeprowadzonych
dowodów z
dokumentów a
nawet
kwestionowanej
opinii biegłego
prowadzi do
wniosku
odmiennego,
jednoznacznie
wskazującego, że
T. C. i W.
F. nie popełnili
zarzucanego im
czynu.

2. obraza
przepisów
postępowania
mających istotny
wpływ na treść
wyroku a
mianowicie:

a) art. 7 k.p.k.,
polegających na
oparciu treści
wyroku na
selektywnie
wybranym
materiale
dowodowym
ograniczającym
się jedynie do
wniosków
biegłego w
zakresie
ustalającym, że
kwestionowane
podpisy na

mandatach karnych zostały podrobione bez wskazania autora i przyjęciu, że podrobili je oskarżeni T. C. i W. F. nie ustalając wewnętrznego ich obiegu w Komendzie Powiatowej w L. oraz nie uwzględniając wad kopiału kalkowego w konsekwencji, czego doszło do błędnego uznania, że oskarżeni podrobili podpisy metodą na prześwit,

b) art., 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z 366 § 1 k.p.k. polegających na niedopuszczeniu wniosków dowodowych zgłaszanych w toku procesu przez obronę, wskazując, że podniesione okoliczności nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, co bezpośrednio spowodowało, że nie zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy i miało

to wpływ na treść wydanego wyroku w zakresie ustaleń faktycznych, w szczególności uznaniu, że T. C. i W. F. na mandatach podrobili podpisy w sytuacji, gdy uwzględnienie zakwestionowanych wniosków dowodowych do wniosków przeciwnych, że oskarżeni nie popełnili zarzucanych im czynów,

c) art. 201 k.p.k. polegający na nie powołaniu nowego biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, co bezpośrednio miało wpływ na treści wydanego orzeczenia w zakresie ustaleń faktycznych, co do popełnienia przez oskarżonych przestępstwa z art. 231 k.k. i art. 270 k.k.

Apapelacja oskarżyciela publicznego

- błąd w ustaleniach faktycznych

mający wpływ
na treść wyroku,
a polegający na
nieprawidłowym
ustaleniu, iż
stopień winy i
społeczna
szkodliwość
czynu, jakiego
dopuścił się
każdy z
oskarżonych nie
są znaczne, co
spowodowało, że
Sąd I instancji
niezasadnie, na
podstawie art.
66 § 1 i 2 k.k. oraz
art. 67 § 1 k.k.
postępowanie
karne wobec
oskarżonych: W.
B., T. C., M. L.,
W. F. i D. K. (1)
K. Z. warunkowo
umorzył na
wskazane w
rozstrzygnięciu
wyroku okresy
próby, choć
prawidłowa
analiza
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
prowadzi do
wniosku, że
stopień
zawinienia i
społeczna
szkodliwość
czynu
oskarżonych są
znaczne i nie
zachodzą
przesłanki
uzasadniające
warunkowe

umorzenie postępowania,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na treść tego orzeczenia wskutek błędnej oceny materiału dowodowego sprzecznej z zasadami poprawnego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przez dowolne ustalenie, że oskarżony: W. F. nie dopuścił się tego, że w dniu 13 sierpnia 2011 roku będąc funkcjonariuszem Komendy Powiatowej Policji w L. wystawił mandat karny numer (...) za faktycznie niepopelnione wykroczenie na dane W. G. jednocześnie podrabiając jego podpis na tym mandacie - co skutkowało tym, że został w części uniewinniony od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, choć

	<p>prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego potwierdza, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>O ile nie do końca zrozumiałe są podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych W. B., T. C., M. L., D. K. (1) a częściowo i W. F. zarzuty, negujące miarodajność opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, o tyle w pełni zasadne są podniesione w tej materii zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych. Z jednej bowiem strony negowane jest, jako niezgodne z opinią, ustalenie Sądu</p>			

Rejonowego o sfalszowaniu przez oskarżonych podpisów na mandatach karnych, z drugiej zaś kwestionowana jest ta opinia co do twierdzenia o sfalszowaniu owych podpisów w ogóle. Gwoli przejrzystości wskazać należy, że wywody te nie dotyczą czynu, opisanego w punkcie 6 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, bo o nim mowa jest niżej. Analiza zawartych w aktach sprawy opinii biegłego ze wskazanej specjalizacji wprost i w sposób nie budzący wątpliwości wskazuje na to, że podpisy P. T., E. H., D. K. (2), M. R., A. K., W. G., D. Ł. i L. N. na opisanych w wyrokach mandatach zostały sfalszowane, lecz biegły z powodów szczegółowo w uzupełnianej opinii podanych nie był w

stanie określić, czy fałszerstwa dokonali oskarżeni. Niekwestionowana przez strony a w ocenie Sądu słuszna jest teza, że opinia, o jakiej mowa jest jedynym dowodem, wskazującym na ustalone przez Sąd Rejonowy sprawstwo oskarżonych w zakresie sfalszowania na mandatach podpisów osób ukaranych. Faktem jest, że dowód z opinii biegłego podlega takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód, co nie zmienia sytuacji, że żaden inny dowód na dokonanie przez oskarżonych fałszerstw podpisów nie wskazuje. Oceny tej nie zmienia dokonanie analizy dowodowej przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego. Nie ma wątpliwości, że to oskarżeni byli osobami najbardziej zainteresowanymi

w podrobieniu
owych
podpisów,
niemniej jednak
nie sposób
wykluczyć, że do
takich działań
doszło już po
złożeniu u
przełożonego
owych
mandatów i
że mogły tego
dokonać inne
osoby, kierując
się motywacją
ukrycia
niedopełnienia
przez
oskarżonych
obowiązku
pozyskania
podpisu
ukaranych,
osobistą
niechęcią do
wielokrotnie
karanych
pokrzywdzonych,
wołą
przedstawienia
większej, niż
rzeczywista
aktywności KPP
w L. lub
też tuszowania
zaistniałych
nieprawidłowości.
Skoro tak, to
ocena
wiarygodności
opinii biegłego
na tle zasad
doświadczenia
życiowego nie
pozwala na
dokonanie w
sposób nie
budzący
wątpliwości

ustalenia, że to oskarżeni podpisy, o jakich mowa sfalszowali, co dotyczy również M. L., który z dużym prawdopodobieństwem jeden z podpisów sfalszował. Tego rodzaju prawdopodobieństwo dotyczy wszak wszystkich oskarżonych, lecz na gruncie przedmiotowej sprawy nie jest ono wystarczające do przełamania wyrażonej w art. 5 kpk zasady domniemania niewinności w omawianej materii. Za zasadne zatem uznać należy zarzuty apelacji obrońców, dotyczące błędu w ustaleniach faktycznych, jakich Sąd Rejonowy nie ustrzegł się w punktach 1, 2, 3, 4 i 5 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku a dotyczących sfalszowania przez oskarżonych opisanych w tychże punktach

podpisów. Biegły z zakresu badania pisma w swoich uzupełnianych podczas rozprawy głównej opiniach w sposób nie budzący wątpliwości stwierdził jednak, że podpisy te zostały sfalszowane, choć nie wiadomo kiedy i przez kogo. Opinia ta nie zawiera uchybień, określonych w art. 201 kpk, bowiem biegły w sposób rzeczowy, merytorycznie poprawny, wewnętrznie spójny i komplementarny odniósł się do wszystkich werbalizowanych przez obrońców a powielonych we wniosku dowodowym zastrzeżeń i zarzutów. Skoro jednak na gruncie art. 5 § 2 kpk wykluczyć należy, by fałszerstwa dokonali oskarżeni i skoro brak jest

dowodu, że nastąpiło to jeszcze przed przedstawieniem wystawionych mandatów do realizacji, to jedyna możliwa do przyjęcia z uwzględnieniem logiki i zasad doświadczenia życiowego sytuacja sprowadza się do przedłożenia przez oskarżonych do realizacji mandatów, jakie nie zostały przez nikogo podpisane. Takie działanie obliguje do jego prawnokarnej oceny z uwzględnieniem art. 231 § 1 kk. Zgodnie z jego treścią zespół ustawowych znamion, stypizowanym w tym przepisie wyczerpuje funkcjonariusz publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Nie budzi wątpliwości to, że oskarżeni w

chwili
zarzucanego im
działania
spełniali
ustawowa
definicje
funkcjonariuszy
publicznych, co
wprost wynika z
art. 115 § 13 pkt
7 kk. Jak zostało
wyżej wskazane,
przedstawiali
oni do realizacji
mandaty karne,
jakie nie zostały
zaopatrzone
podpisami osób
ukaranych.
Zgodnie z art.
95 § 1 kpw
postępowanie
mandatowe
prowadzi
Policja, zaś art.
96 § 3
kpw ceduje na
Prezesa Rady
Ministrów
określenie wzory
formularzy
mandatu
karnego. W § 4
ust. 2 i w §
5 ust.2
rozporządzenia
Prezesa Rady
Ministrów z dnia
22 lutego 2002
r. w sprawie
nakładania
grzywien w
drodze mandatu
karnego
wskazane
zostało, że tak
w przypadku
mandatu
karnego
kredytowanego,

jak i uiszczanego
w gotówce
sprawca
wykroczenia
potwierdza
przyjęcie
mandatu
karnego,
składając
czytelny podpis
na odcinku "C"
formularza. To
kategoryczne
sformułowanie
oznacza, że
konstytutywnym
elementem
przyjętego a
zatem
podlegającego
wykonaniu
mandatu
karnego jest
podpis osoby
ukaranej.
Argumentum a
contrario
mandat
niepodpisany
przez sprawcę
wykroczenia
wykonany być
nie może. W
realiach sprawy
oskarżeni nie
tylko odstąpili
od pozyskania
niezbędnych
podpisów osób
ukaranych, ale
skierowali do
wykonania takie
nie podpisane
mandaty we
wskazanych w
zaskarżonym
wyroku
przypadkach.
Bez wątpienia
zatem wszyscy

oni wyczerpali
ustawowe
znamiona
wstępuku z art.
231 § 1 kk.
W oczywisty
sposób takie
postępowanie
było działaniem
na szkodę
interesu
publicznego,
podważając
niezbędne
zaufanie do
Policji jako
instytucji oraz
na szkodę osób
fizycznych,
wymienionych w
treści
zaskarżonego
wyroku. Nie
tylko bowiem
osoby te nie
powinny
uiszczać
należności,
wynikających z
nieprawidłowo
wystawionych
mandatów, nie
powinny być
wobec nich
prowadzone
żadne czynności
egzekucyjne, ale
i osoby te
nie powinny
figurować jako
ukarane,
naturalnie co
do zdarzeń,
opisanych w
wadliwie
wystawionych
mandatach
karnych.
Powyższe nie
oznacza jednak,

że z powodu apelacji oskarżyciela publicznego możliwe jest uwzględnienie wszystkich zawartych w apelacji prokuratora wniosków. Jej autor przeoczył treść art. 454 kpk, zakazującego wydania wyroku skazującego w sytuacji uniewinnienia oskarżonego przez sąd I instancji oraz w przypadku umorzenia postępowania. Oznacza to jednak, że w razie warunkowego umorzenia postępowania sąd odwoławczy jest władny do wydania wyroku skazującego, o ile stwierdzi ku temu niezbędne przesłanki. W realiach sprawy taka sytuacja nie zachodzi. Wyeliminowanie elementów sfalszowania przez oskarżonych podpisów osób ukaranych na przedmiotowych mandatach oraz

elementu
posłużenia się
sfalszowanymi
mandatami a co
za tym idzie
również art. 270
§ 1 kk w
znaczący sposób
umniejsza
zarówno stopień
winy sprawców,
jak i stopień
społecznej
szkodliwości ich
zachowań.
Gdyby te
elementy
istniały, to
zawarty w
apelacji wywód,
odnoszący się
do tych kwestii
należałoby w
pełni podzielić i
dokonać zmiany
zaskarżonego
wyroku poprzez
skazanie. Tak
jednak, z
powodów wyżej
opisanych nie
jest. W
uzasadnieniu
apelacji
oskarżyciel
publiczny
zanegował
ustalenie Sądu
Rejonowego co
do faktu
rzeczywistego
popelnienia
przez
pokrzywdzonych
wykroczeń, za
jakie
wystawione
zostały mandaty
karne. Ta
negacja ma

jednak nie tylko
gołosłowny, ale
pozostaje w
jaskrawej
sprzeczności z
treścią art. 5
§ 2 kpk.
Skoro bowiem
ani zeznania
przesłuchanych
w sprawie
świadków, ani
zapisy w
notatnikach
oskarżonych, ani
wreszcie
wyjaśnienia
tychże
oskarżonych nie
mogą stanowić
dowodu na
pozytywne
ustalenia
faktyczne, to
pytanie, jakie
dowody na te
okoliczności
wskazują ma
charakter
wyłącznie
retoryczny,
bowiem dowody
takie nie istnieją.
Zupełnie zatem
nie wiadomo, na
jakiej podstawie
autor apelacji,
wywiedzionej na
niekorzyść
oskarżonych
twierdzi, że
wskazane wyżej
osoby ukarane
nie popełniły
wykroczeń,
skoro one same
tej okoliczności
nie wykluczyły.
W konsekwencji
zatem zawarte

w tejże apelacji
wywody,
odnoszące się do
stopnia
społecznej
szkodliwości
popelnionych
czynów oraz
stopnia winy
sprawców nie
mają w realach
sprawy
zastosowania.

Nieznana
pozostaje sfera
motywacyjna
oskarżonych. Z
kolei waga
naruszonych
przez nich
obowiązków nie
jest znaczna,
podobnie jak
charakter i
rodzaj
naruszonego
dobra.

Niematerialna
szkoda, jaka
była wynikiem
przestępczych
działań
sprawców także
nie jest wysoka,
skoro
pokrzywdzeni
mandatów nie
uregulowali i
nie spotkały
ich z tego
tytułu żadne
negatywne
konsekwencje
prawne.

Najistotniejszą
szkodą, jaka
powstała jest
znaczne
podważenie
zaufania

społecznego do jednostki policji w L. a także Policji, jako instytucji. Skoro funkcjonariusze tej formacji zobowiązani są do egzekwowania przestrzegania porządku prawnego od innych, to niedopuszczalne jest, by sami pełniąc taką funkcję prawo łamali. Ten element sprzeciwia się możliwości uznania społecznej szkodliwości inkryminowanych zachowań jako znikomy, choć ze wskazanych wyżej powodów nie jest niezbędne wydanie wyroku skazującego. W tej sytuacji i przy zmienionych opisach działań oskarżonych zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania jest w ocenie Sądu zasadne, przy czym okresy próby uzależnione zostały od intensywności

działań
poszczególnych
sprawców, co
sprowadza się
do ilości
skierowanych do
wykonania,
niepodpisanych
mandatów
karnych. Poza tą
ostatnią
okolicznością
wszystkie inne
tak prawne,
jak i faktyczne
aspekty
analizowanego
zagadnienia są
dla wszystkich
oskarżonych
wspólne, zasada
indywidualizacji
nie sprzeciwia
się zatem
dokonaniu
łącznej jego
analizy. Jak
jednak zostało
wskazane wyżej,
nie dotyczy to
oskarżonego W.
F.. W jego
przypadku
zasadny jest
podniesiony w
apelacji
prokuratora
zarzut, trafna
jest także
zawarta w
uzasadnieniu
apelacji
argumentacja w
tym zakresie.
Istotnie bowiem
Sąd Rejonowy
uznał opinię
biegłego z
zakresu badania
pisma ręcznego

za wiarygodna
i miarodajną
a jednocześnie
wbrew tejże
opinii
uniewinnił
oskarżonego od
czynu,
polegającego m.
in. Na
sfalszowaniu
podpisu W.
G.. Zawarta
w pisemnym
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku
argumentacja
jest w
omawianej
materii wadliwa.
Skoro bowiem
W. F. „naniósł”
na mandacie
karnym podpis
pokrzywdzonego,
to bez wątpienia
podpis ów został
przez tego
oskarżonego
sfalszowany. Nie
może być zatem
mowy o żadnym
doprecyzowaniu
podpisu,
oskarżony
bowiem nie
był uprawniony
do podpisania
wystawionego
przez siebie
mandatu za
osobę ukaraną,
do tego jej
nazwiskiem. Nie
budzi
wątpliwości, że
oskarżony
wiedział, że nie
ma uprawnienia

<p>do złożenia na mandacie podpisu innej osoby, bo wiedza taka jest powszechna. Niezrozumiałe jest zatem, z jakiego powodu Sąd I instancji uznał, że oskarżony nie działał w kierunkowym zamiarze podrobienia mandatu, skoro bez wątpienia podpis osoby ukaranej podrobił a tak sfalszowany mandat przedstawił do realizacji. Zawarty w apelacji prokuratora a skierowany przeciwko rozstrzygnięciu z punktu 6 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku zarzut jest zatem oczywiście zasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wnioski obrońców</p> <p>1. uniewinnienie oskarżonego W. B., D. K. (1), T. C., W. F. oraz M. L.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p>	

<p>od popełnienia zarzucanych im czynów</p> <p>ewentualnie</p> <p>2. umorzenie postępowania w stosunku do W. B. jak i M. L. z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość popelnionego czynu</p> <p>Wnioski oskarżyciela publicznego</p> <p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Przyczyny zostały podane wyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		

1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5.		
ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy w zakresie sprawstwa oskarżonych W. B., T. C., M. L. i D. K. (1) co do występku z art. 232 § 1 kk oraz warunkowego umorzenia postępowania a także kosztów procesu.		
Zwiąże o powodach		

utrzymania w mocy		
Przyczyny zostały podane wyżej.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1 Wyrok Sądu Rejonowego został zmieniony w zakresie opisu zarzucanych czynów i częściowo kwalifikacji prawnej oraz nałożonych obowiązków.		
Zwięźle o powodach zmiany		
W przypadku warunkowego umorzenia postępowania karnego, sąd obowiązany jest do nałożenia na sprawcę obowiązku naprawienia szkody wyłącznie wówczas, gdy		

powstanie
szkody w
zakresie dóbr
pokrzywdzonego
jest
następstwem
popelnionego
przez niego
przestępstwa (por.
wyrok SN z
30.05.2018 r.,
V KK 446/17,
LEX 2509711).
Determinantem
takiego
naprawienia jest
zatem powstanie
takiej szkody,
co w realiach
sprawy miejsca
nie miało,
słusznie zatem
Sąd Rejonowy
nie orzekał o
tego rodzaju
restytucji.
Nałożenie
pozostałych
obowiązków,
wymienionych w
art. 67 § 3
kk ma charakter
fakultatywny, co
dotyczy również
świadczenia
pieniężnego. W
ocenie Sądu nie
ma potrzeby
wzmaganania
dolegliwości
wyroku wobec
oskarżonych W.
B., T. C., M.
L. i D. K. (1),
bo już sam fakt
prowadzenia
przeciwko nim
postępowania
karnego i jego
warunkowego

<p>umorzenia stanowi dla tych osób dostateczną dolegliwość. Na żaden inny argument Sąd Rejonowy się nie powołał co oznacza, że inne okoliczności znaczenia orzeczniczego nie miały. W tej sytuacji zbędne jest orzekanie opisanego w punkcie 7 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku świadczenia.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	przewodu całości	w	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
Sąd Rejonowy ustalił, że oskarżony W. F. działał w warunkach czynu ciągłego co do zachowań, opisanych w punkcie 4 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Rzecz jednak w tym, że granice ciągłości wyznaczają początek pierwszego i			

zakończenie
ostatniego z
zachowań, które
stanowią czyn
ciągły. Zostały
one przez Sąd I
instancji
dookreślone
poprzez
ustalenie, że
niezgodna z
prawem
działalność
oskarżonego
rozpoczęła się
27 maja 2011r.,
zakończyła się
natomiast w
dniu 12 września
2011r. Z kolei
zachowanie,
opisane w
punkcie 6 części
dyspozytywnej
wyroku miało
miejsce w dniu
13 sierpnia
2011r.
Wchodziło ono
w związku z
tym w zakres
czynu ciągłego
co oznacza, że
niedopuszczalne
było wydanie
wyroku
uniewinniającego
co do jedynie
fragmentu
zarzuconego
czynu. W
przypadku
ustalenia, że
zachowanie
takie nie
wyczerpuje
ustawowych
znamion
przestępstwa
Sąd Rejonowy

mógł co najwyżej
działanie to
wyeliminować z
opisu czynu.
Wydanie
nietrafnego
merytorycznie
wyroku
uniewinniającego
ma w
przedmiotowej
sprawie taki
skutek, że Sąd
– uchylając to
rozstrzygnięcie z
przyczyn
wskazanych w
art. 454 kpk
zobligowany był
do uchylecia
orzeczenia,
zawartego także
w punkcie 4
wyroku Sądu
Rejonowego a
to z uwagi na
zasadę prawnej
jedności czynu.
Nie jest przy
tym możliwe
wydanie w II
instancji
orzeczenia
reformatoryjnego.
Jeśli bowiem
wziąć pod uwagę
czasookres i
zakres
niezgodnej z
prawem
działalności
oskarżonego
oraz fakt, że
sfalszował on
na mandacie
karnym podpis
W. G. i
tak sfalszowany
mandat
przedstawił do

realizacji, to zarówno stopień jego winy, jak i poziom szkodliwości społecznej popełnionego czynu wykracza ponad określone w art. 66 § 1 kk granice. Konsekwencją tego jest również uchylenie zaskarżonego wyroku co do kosztów sądowych w części, dotyczącej W. F..

**0.15.3.2.
Zapatrywania
prawne i
wskazania co
do dalszego
postępowania**

Rozpoznając sprawę oskarżonego W. F. ponownie Sąd Rejonowy ustali jego sprawstwo, dokona poprawnej kwalifikacji prawnej zarzuconych mu zachowań i będzie miał na uwadze wywody, zawarte wyżej a odnoszące się do pozostałych oskarżonych. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w

<p>niezbędnym zakresie Sąd ten dokona poprawnej analizy stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przezeń- w ramach art. 12 kk- czynu i w zależności od tych ustaleń ukształtuje na odpowiednim poziomie wymiar kary.</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV</p>	<p>Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze stanowi przepis art. 636 § 1 k.p.k. Sąd</p>	

	nie stwierdził podstaw faktycznych, uzasadniających odstąpienie od obciążania oskarżonych tymi należnościami.
7. PODPIS	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy, publiczny	oskarżyciel	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana